

OBEJMI SVÉHO ĎÁBLA

Rozhovor Jaroslava s Terezou Těžkou

(Míša z filmu)

Každý člověk, kterému ublíží trestně stíhaná osoba, má právo na státem hrazenou mediaci: setkání se svým sokem pod dohledem mediátora. Je v tom něco archetypálního: jak kdyby pohled z očí do očí, vyslovení agresorových pohnutek a třeba jen letmé zahlédnutí rány, kterou své oběti způsobil, zapracovalo s jeho svědomím tak silně, že se tomu nevyrovná žádný trest ani roky trvající nápravný program ve vězení.

Jaroslav: Tak jak, lovkyně, jak je?

Tereza: Dobře, co vy?

J: Trochu hůř... Je divné tady proti tobě sedět. Ale myslím, že tam byly i horší případy než já, nebo ne? Těžší kalibr.

T: To jo. Už jste viděl film?

J: Jenom upoutávku.

T: Já ho viděla minulý týden poprvé. Bylo to docela hustý.

J: Do čeho ses pustila, to máš. Anežka to nerozdýchala, co?

T: To se musíte zeptat jí.

Marika Pecháčková (autorka): Terezo, mohla bys říct, jak na tebe ve filmu, ještě v tvé roli dvanáctileté Míši, působil muž, který teď sedí naproti tobě?

T: Blbě se mi o tom takhle tváří v tvář mluví... Bylo to pro mě nepříjemné, protože jste byl velice suverénní a dokázal jste přesně pojmenovat, co chcete. Pořád jste říkal: Musíš se sama rozhodnout, co chceš. Měla jsem se rozhodnout, jestli s vámi půjdu na čokoládu, na Žižkovskou věž, nebo jestli půjdeme k vám domů a postupně budeme zkoušet ty vaše nápady. Jsem dospělá, a stejně to byl tlak. Co teprve pro dvanáctileté dítě. Asi vám neřekne: Chci domů. Bude na všechno tiše kývat.

J: Nevím, proč by to neřeklo?

T: Vám se podařilo zmást dospělého člověka. Je mi čtyřia dvacet a během naší internetové komunikace jsem si vůbec neuvědomovala, že už mě máte. Až když jsem v tom byla po uši, najednou mi to došlo. Že jsem zaháčkovaná. Komunikoval jste

se mnou přes kočky, což je skvělý tah na mladý holky, zvířátka prostě nesou své ovoce. Jeden váš kocour se jmenoval Korálek a vy jste to na mě zkoušel: No tak, ukaž se Korálkovi... Jiný chlap na mě zas mluvil prostřednictvím plyšového medvěda. Vy jste prostě nebyl typický hajzl, který by psal: Ukaž kozy, nebo zveřejním tvé nahé fotky. Nevydíral jste mě ani jste nijak nevyhrožoval. Byl jste naopak kamarádský a já měla díky tomu pocit, že bych vás měla poslouchat. Dítě v realitě to má, předpokládám, tisíckrát silnější.

J: Jsem docela kamarádský. Rád si prostě pokecám.

T: Zároveň jste mi ale poslal nejvíc masturbačních videí ze všech mužů, se kterými jsem během natáčení komunikovala. Což bylo ve spojení s vašim jemným a přívětivým tónem fakt úchylný.

J: Nic naživo tam ale nebylo. K ničemu jsem tě nenutil. Já o takové věci vůbec nestál.

T: Myslíte masturbaci naživo?

J: Tak.

T: To přece není pravda. Vy jste mně a Anežce takových videí poslal spoustu!

J: Ale nebylo to v přímém přenosu.

T: Jo takhle, myslíte, že to byl jen záznam. Nechci vás lynčovat, ale vy si přece máte sám všimnout, že komunikujete s dvanáctiletým dítětem, a nemáte nic takového udělat, natož v tom pokračovat. Co vás k tomu vlastně úplně na počátku vedlo? Proč to děláte?

J: Mám diagnostikovanou hebefilií. Do toho jsem závislostní člověk. V léčebně, kde jsem byl kvůli hazardu, mi bylo řečeno, že jsem k tomu všemu ještě slušný manipulátor.

T: To je ale dost cenné, že tohle všechno víte.

J: Vím to, ale uhlídat se je šíleně těžké. Někteří lidé mají v hlavě dveře: když zjistí, že se baví s dvanáctiletou holčkou, a uvědomí si, co po ní na konci chtějí, zastaví to.

T: Anebo to vůbec nezačnou dělat.

J: Já tam žádné dveře nemám. Vidím jen svůj cíl. Překážky nejsou.

T: Uvědomujete si v tu chvíli vůbec, že děláte něco špatného? Mě jste dostal, aniž bych si toho všimla. Máte to stejně? Že si to neuvědomujete a najednou jste v tom a děje se něco, co vlastně vůbec nechcete, aby se dělo?

J: Vlastně mám. Nic v tu chvíli nevnímám. Mně se to stírá, tyhle věci.

T: Není to pro vás určitá forma hazardu?

J: Tak nějak.

T: Takže když má člověk sklon k závislosti jakéhokoli druhu, prostě se přirozeně dostává do situací, ve kterých se neovládá, a pak se snižuje i jeho zodpovědnost za to, co udělal? Takhle to máte?

J: Takhle mi to řekl doktor. Můžu to ovlivnit jen částečně.

T: Mám si myslet, že jste vlastně chudák? Holt to prostě musíte dělat... To je přece šílené.

J: Nejhorší jsou momenty, kdy je mi buď hodně dobře, nebo hodně špatně. V těch chvílích se to spouští. Paradoxně mám tendenci ulítnout i v době, kdy jsem na tom extrémně dobře.

Musím se s velkou silou vůle držet zlatého středu, normálního života.

T: Co vás zastavilo v tomhle případě? Když jste se dozvěděl, že můžete jít do vězení? Nebo v tom jedete dál?

J: Do vězení, do vězení... Tam jsem se mohl dostat už dávno za jiné věci. Těžko utnete něco, co děláte delší dobu. Kdybych vám teď řekl, že jsem přestal komunikovat na sociálních sítích, budu lhát. Na internetu jsem často. Jen jsem zvedl tu hranici na sedmáct let.

T: Vy se fakt nebojíte soudu? Za to, co děláte, lidi zavírají.

J: Vypadá to, že se o mě policie kvůli filmu nezajímá. Asi díky tomu, že jsem byl jen slabý kalibr.

T: Slušný a vlídný pán...

J: A co ty? Ničeho se nebojíš?

T: Musím říct, že během natáčení mě nejvíce děsila představa, co z téhle generace dětí může vyrůst. Co bude dál?

J: Co sis představovala?

T: Svět bez lásky. Sex bez citu. Rovnou se jde na to: Hele, mně nezajímá, kdo jsi a co si myslíš, buď zticha a dívej se. Až se udělám, můžeme to skončit a jdi si po svejch. Bylo to nechutné.

J: Nechutné to asi je, ale jen z tvé strany. To, že se vytrácí láska, není můj problém ani problém jiných predátorů vůči vám mladým. To je všeobecný problém celé vaší generace. Vy spolu neumíte mluvit. Vás vídám v restauracích, jak jste na rande a celou dobu koukáte do telefonů. Vy se neumíte

bavit jinak než s telefony a počítači. Já teda jako mladý zažil úplně jiné věci.

T: Jsem obklopená nádhernými vztahy, od přátel přes mou úžasnou rodinu až po mého manžela. To si fakt děláte srandu. Jak to, že to není váš problém? Vždyť se na tom obrovsky podílíte!

J: Říkáš, že dvanáctiletou holku nezajímá koukat na to, jak někdo masturbuje. Já znám spoustu holek, které mají dvanáct roků a mohly by mě učit. Myslím to doslova. A rozhodně jim nejde o žádnou lásku. Tu bohužel budou hledat, až jim bude třeba osmnáct, až se jim to v hlavě srovná a zjistí, o co přišly. Já jsem s manželkou prochodil čtyři roky za ruku a teprve pak jsme spolu poprvé spali. Čtyři roky jsem čekal a skoro jsem na ni nesáhl.

T: Dobře, je jiná doba, ale vy jste jeden z těch, kdo ze sexu aktivně dělají vulgární věc. Predátoři, se kterými jsme si psaly – včetně vás –, posílají dětem obnažené fotky, porno, zoofilii, dětské porno... aby posunuli vnímání dětí. Aby pro ně bylo normální dělat to, co díky vám vidí.

J: Spousta těch děvčat se nabízí sama. A já jsem nic takového neposílal. Mě vynech.

T: Poslal jste mi nahou fotku Lady Gagy...

J: To bylo z kalendáře, normálně zlegálněná.

T: To je přece jedno, bylo to tohle posunování hranic! Chtěl jste mi dát najevo, že tohle je normální. Když se svlékne Lady Gaga, proč bych se nesvlékla taky. Ono to navíc fakt funguje. Sám jste říkal, že jste skvělý manipulátor.

MP: Působíš naštvaně, Terezo.

T: Já jsem dlouho přemýšlela, jestli mám nabídku tohoto rozhovoru vůbec přijmout. A pak jsem si řekla: Když už jsem jednou s tímhle bojem začala, musím to dotáhnout do konce. Navíc věřím, že pro vás bude důležité slyšet, co se odehrávalo na naší straně a co se odehrává v nepředstavitelně větší míře v reálných životech dětí. Já mám nádherné manželství, krásné vztahy, úžasný život. Dělán, co mě baví. Vysnila jsem si, že budu herečka, a jsem herečka. Dělán věci, za kterými si fakt stojím. Přes to všechno a přesto, že natáčení skončilo před půl rokem, mám doteď ze zážitků, kterými jsem kvůli filmu musela projít, noční můry. Byly tam chvíle, kdy jsem si sáhla na úplné dno, abych se druhý den přesvědčila, že to žádné dno ještě nebylo. Na natáčení jsem se pečlivě připravovala, četla jsem, scházela se s lidmi, zjišťovala statistiky. I tak jsem první dny natáčení nesla opravdu těžce. Hlavně kvůli množství chlapů, kteří nás začali bombardovat. Za celé natáčení nám napsalo přes 2 500 mužů! Dovoluji si říct, že to byla nejtěžší věc, jakou jsem kdy v životě prošla. Natáčení sice trvalo „jen“ deset dnů, ale pro nás tím práce neskončila. Další půlrok jsme s některými muži komunikovali dál na našich pracovních telefonech. Abychom je pak mohli natočit na setkáních v kavárnách. Teď jednomu z nich sedím tváří v tvář mimo svou roli a občas mě zavalí všechny ty vzpomínky. Opravdu se vás snažím nesoudit, protože si především vážím toho, že tady vůbec jste. To je fakt úžasně a já vám za to děkuju.

J: Když už něco provedu, musím unést následky a dotáhnout to do konce, stejně jako ty.

MP: Jaké vzpomínky na tebe, Terezo, vyskakují?

T: Mají několik vrstev. Začíná to hned prvním dnem. První skygový hovor: pár vteřin – a hned na mě muž na druhé straně zničehonic vytasí přirození a začne se přede mnou uspokojovat. Vůbec jsem to nechápala, úplně mě to paralyzovalo, nemohla jsem se hnout. Hovor skončil, já jsem tam seděla, přede mnou celý štáb... Cítila jsem se strašně ponížená.